

## Arrest

nr. 225 547 van 2 september 2019  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER  
Langestraat 152  
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 januari 2019.

1.3. Op 14 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 februari 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een moslim van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van '48 bij UNRWA te zijn. U bent afkomstig van het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh, Libanon, waar u vanaf uw geboorte in de wijk Manshia woonde. Omwille van uw problemen diende u op 19 juli 2016 uw woning in de wijk Manshia te verlaten en ging u naar het huis van uw grootouders in het centrum van Ein El-Hilweh, nabij de groentemarkt. U bleef daar negen maanden ondergedoken om vervolgens gedurende een periode van één jaar onder te duiken in een onafgewerkt gebouw net buiten het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh. Begin mei 2018 keerde u terug naar Ein El-Hilweh, om het vluchtelingenkamp na twee weken al opnieuw te verlaten. Vervolgens verbleef u tot aan uw vertrek uit Libanon op 9 augustus 2018 in het onafgewerkt gebouw net buiten Ein El-Hilweh. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan en volgende nadien nog een kappersopleiding aan het Mahed Instituut. Hierna ging u in Ein El-Hilweh aan de slag als kapper in het kapsalon van M.(...) A.(...)-I.(...).*

*Naast het kapsalon waar u werkte had A.(...) A.(...)-B.(...), een soldaat van Fatah, een koffiешop. Op 19 juli 2016 was u 's morgens het kapsalon aan het poetsen toen twee mannen op een motor voorbij kwamen, een aanslag pleegden en A.(...) A.(...)-B.(...) vermoordden. Hoewel de daders een doek voor hun gezicht hadden, herkende u A.(...) F.(...), het hoofd van 'Jund Al-Sham' en een bekende terrorist in het kamp, alsook N.(...) M.(...), een persoon die soms naar het kapsalon kwam en die blijkbaar als spion werkte voor de islamitische groepering in de regio van Fatah. Toen N.(...) zag dat u in het kapsalon was, was hij verbaasd en richtte hij zijn pistool op u, mogelijks om u te bedreigen of bang te maken. U kon echter direct wegllopen, waarna N.(...) en A.(...) F.(...) terug weg reden. Na het incident verliet u onmiddellijk het kapsalon en besloot u uw familie in te lichten over wat er gebeurd was. Uit schrik dat ze u iets wilden aandoen verliet u dezelfde dag uw woning nog en ging u onderduiken in de woning van uw grootvader. In de tussentijd probeerde uw grootvader uw probleem op te lossen, maar omdat dit hem niet lukte besloot hij u na negen maanden naar een onafgewerkt gebouw net buiten het vluchtelingenkamp te sturen. De islamitische groepen die u zochten konden u daar, buiten het kamp, immers niet bereiken. U bleef vervolgens gedurende een periode van een jaar in dat huis en keerde in die periode niet terug naar Ein El-Hilweh. Na een jaar in die woning verbleven te hebben, zouden mensen tegen uw grootvader gezegd hebben dat uw probleem opgelost was. Begin mei 2018 keerde u vervolgens terug naar uw woning in Ein El-Hilweh. Op een gegeven moment was u onderweg van het huis van uw grootvader naar uw eigen woning, toen u in één van de kleine steegjes N.(...) M.(...) toevallig opnieuw tegen kwam. N.(...) begon u direct aan te vallen en te slaan. Door het daarop volgende lawaai deden de inwoners van de straat hun deuren open, waarop N.(...) besloot weg te vluchten en u ook terugkeerde naar uw woning. U bent ervan overtuigd dat als N.(...) een pistool bij zich had, hij u op dat moment vermoord zou hebben. Na dit incident besloot u Ein El-Hilweh opnieuw te verlaten en terug te keren naar de woning waar u eerder verbleven had, om van daaruit uw vertrek uit Libanon voor te bereiden.*

*Op 9 augustus 2018 verliet u Libanon en reisde u met het vliegtuig naar Addis Abeba, Ethiopië. Van daar reisde u naar Brazilië om vervolgens via Bolivia en opnieuw Brazilië door te reizen naar Spanje. Van Spanje reisde u met de auto naar België, waar u op 20 augustus 2018 aankwam en op 6 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten voor: uw Palestijnse identiteitskaart, een bevestiging van uw dreigement van het volkscomité en uw diploma. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: uw paspoort, UNRWA-kaart, geboortekte, foto's van Ein El-Hilweh, artikels met betrekking tot de aanslag, de geboortekte en gehandicaptenkaart van uw zus en een link naar een YouTube-fragment betreffende de aanslag.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 4, 11 en 13). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.*

*Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.*

*Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend is. U beweert dat u gevisieerd wordt door N.(...) M.(...) omdat u hem herkend had als één van de moordenaars van A.(...) A.(...)-B.(...) en u ontdekt had dat hij een spion was voor Jund Al-Sham. Omdat N.(...) schrik had dat u dit zou doorvertellen en anderen hem in dat geval zouden kunnen vermoorden, zou N.(...) u willen vermoorden (CGVS, p. 15-17 en 19-20). In dat opzicht is het echter hoogst opmerkelijk dat N.(...) op het moment dat u hem herkende, nl. op het moment van de moord op A.(...) A.(...)-B.(...), enkel zijn wapen op u richtte en u vervolgens zomaar liet gaan (CGVS, p. 15-17). Indien N.(...) u daadwerkelijk had willen vermoorden omdat u hem had herkend bij de moord op A.(...) A.(...)-B.(...), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij u zou doden op het moment dat u hem herkende en hij hier de kans toe had. Hij deinsde er klaarblijkelijk niet voor terug om iemand om het leven te brengen. Hiernaast haalt u aan dat u na bovenstaand incident gedurende een periode van één jaar en negen maanden diende onder te duiken uit schrik voor wraakacties van N.(...) M.(...). Gedurende deze periode van één jaar en negen maanden zou er niets meer gebeurd zijn en hoorde u ook niets meer van N.(...) M.(...). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat N.(...) M.(...), noch een van zijn aanhangers, op geen enkel moment naar u is komen zoeken bij de woning van uw ouders, waar u zelf verbleef voor de door u aangehaalde problemen, of bij de woning van uw grootvader. Twee weken na uw terugkeer naar Ein El-Hilweh, in mei 2018, zou u echter opnieuw zijn aangevallen door N.(...) M.(...) (CGVS, p. 8 en 18-20). Niet alleen is het volstrekt onduidelijk waarom, het is ook zeer onwaarschijnlijk dat uw belagers u na het incident van 19 juli 2016 u gedurende een periode van één jaar en negen maanden met rust zouden laten indien zij u daadwerkelijk zouden viseren om dan plost in mei 2018 toch iets te ondernemen. Logischerwijze kan worden gesteld dat indien N.(...) M.(...) daadwerkelijk wraak op u zou willen nemen en u zou willen vermoorden omdat u hem herkend had bij de moord op A.(...) A.(...)-B.(...), hij of zijn aanhangers naar uw woonplaats of naar de woonplaats van uw familieleden gekomen zou zijn om u te bedreigen of te vermoorden. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop van de feiten tast op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.*

*Hiernaast dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met het door u voorgelegde videofragment van de moord op A.(...) A.(...)-B.(...). Zo dient er vastgesteld te worden dat in het door u voorgelegde videofragment, waarin op de achtergrond de moord te zien valt, er maar één dader en ook maar één wegvluchtende persoon op een motor gezien kan worden. In dat opzicht is het*

echter hoogst eigenaardig dat u beweert dat A.(...) A.(...)-B.(...) vermoord werd door twee mannen op een motor, met name A.(...) F.(...) en N.(...) M.(...), en u door een van hen gevisieerd wordt omdat u hem herkend had (CGVS, p. 15-16). Daarenboven beweert u dat u de enige getuige was die de daders van de moord goed kon herkennen, terwijl uit het door u voorgelegde videofragment blijkt dat er op het moment van de moord verschillende personen op straat waren en verschillende mensen de daders konden zien en misschien wel herkennen. Uw bewering dat u de enige zou zijn die hem goed had kunnen zien, kan op basis van dit videofragment bijgevolg geenszins overtuigen (CGVS, p. 17). De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met het door u voorgelegde videofragment doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast is het volstrekt onduidelijk waarom u na de moord op A.(...) A.(...)-B.(...) dd. 19 juli 2016 voor een periode van één jaar en negen maanden besloot onder te duiken. Uit uw verklaringen blijkt immers enkel dat N.(...) M.(...) u gezien had bij de moord op A.(...) A.(...)-B.(...) en dat hij zijn wapen op u gericht had, maar hij hier verder geen gevolg aan gegeven had en hij ook geen bijkomende bedreigingen geuit had (CGVS, p. 15-18). Hoewel het nog enigszins te begrijpen valt dat u uit schrik enkele dagen zou onderduiken, is het volstrekt onbegrijpelijk waarom u gedurende een periode van negen maanden bij uw grootvader diende onder te duiken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er na het incident van 19 juli 2016 tot mei 2018 niets meer gebeurd was, zo zou u in het jaar en negen maanden dat u ondergedoken bleef niets meer gebeurd zijn. Daarenboven blijkt ook dat N.(...) M.(...) zelfs niet naar u op zoek is gegaan bij de woning van uw ouders of van uw grootvader (CGVS, p. 17). In dat opzicht is het hoogst bevreemdend dat u besloot gedurende een periode van één jaar en negen maanden besloot onder te duiken. Daarenboven blijkt u niet te weten waarom u na negen maanden het huis van uw grootvader diende te verlaten om in een onafgewerkte woning buiten het vluchtelingenkamp in Ein El-Hilweh te gaan onderduiken. Evenmin weet u hoe of waarom men na één jaar en negen maanden tot het besluit was gekomen dat uw problemen opgelost waren en u kon terugkeren naar uw woning Ein El-Hilweh. U weet enkel te zeggen dat 'anderen' tegen uw grootvader gezegd hadden dat uw probleem opgelost was, maar slaagt er niet in te verduidelijken wie die 'anderen' zijn en op basis waarvan zij tot die conclusie gekomen waren (CGVS, p. 19). Dergelijke vage en ontoereikende verklaringen kunnen allesbehalve overtuigen en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u weet waarom u dient onder te duiken, waarom u van onderduikadres dient te veranderen en welke gebeurtenissen ertoe geleid hebben dat uw familie tot de conclusie gekomen was dat uw problemen opgelost waren.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie na mei 2018 niets meer hoorden van de personen die u bedreigden. Hoewel u hierbij aangeeft dat er mogelijks wel iets gebeurd is maar uw familie u hier niet over ingelicht heeft om u niet ongerust te maken, is dit louter een veronderstelling van uwentwege die u verder op geen enkele manier kan staven. Daarenboven is het hoogst onwaarschijnlijk dat uw ouders u ook na uw vertrek uit Libanon niet ingelicht zouden hebben over eventuele bijkomende incidenten (CGVS, p. 20). Dat uw belagers ondanks uw beweerde vrees voor vervolging na mei 2018 geen pogingen meer ondernomen hebben om bedreigingen aan uw adres te uiten - eventueel via andere familieleden - relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Vooreerst dient er, zoals hierboven reeds geargumenteed werd, vastgesteld te worden dat de inhoud van het door u voorgelegde videofragment niet strookt met uw verklaringen. Dit videofragment toont bovendien niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties de beelden gemaakt werden. Daarenboven bent u niet te zien op de beelden en toont dit videofragment hoogstens aan dat er iemand werd neergeschoten, het vormt echter geenszins een bewijs van de door u aangehaalde asielmotieven en problemen met N.(...) M.(...). Wat betreft het document van de 'Lujna Al-Shaabia Al-Falestina' dient opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven betreft het hier enkel een document dat na uw vertrek uit Libanon én op vraag van uw familie opgesteld werd. De door u voorlegde foto's van Ein El-Hilweh en de artikels over een aanslag in Ein El-Hilweh hebben enkel betrekking op de algemene veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp, maar vormen geenszins een bewijs voor de door u aangehaalde problemen met N.(...) M.(...). De veiligheidssituatie in Ein El-Hilweh wordt later in deze beslissing nog besproken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst en de handicap van uw zus aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin

van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts bent u tot het derde middelbaar naar school kunnen gaan en heeft u nadien aan een instituut nog een bijkomende kappersopleiding kunnen volgen. Hiernaast heeft u in Libanon reeds doorheen de jaren professionele ervaring kunnen opdoen als kapper (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog gekeken worden naar uw netwerk, zo verblijven zowel uw ouders als zussen momenteel nog steeds in Libanon, met name in Ein El-Hilweh. Uw ouders en zussen B.(...) en A.(...), wonen bovendien in hetzelfde gebouw, een gebouw van drie verdiepingen dat eigendom is van de familie en waarvan uw ouders één verdieping bezetten (CGVS, p. 6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon ook in uw ouderlijk huis of bij uw zussen I.(...) of A.(...) in Ein El-Hilweh onderdak zou kunnen vinden. Daarenboven heeft uw vader een mini-Van en vervoert hij daarmee kinderen en andere passagiers, een job waarmee hij voldoende verdient om rond te komen (CGVS, p. 5). Bovendien blijkt dat jullie elkaar binnen de familie ook helpen en ondersteunen, zo hebben uw ooms in Denemarken en Zweden u bijvoorbeeld financieel ondersteund bij uw vertrek uit Libanon (CGVS, p. 6). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Libanon over een degelijk familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van

Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ein El-Hilweh betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ein El-Hilweh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.*

*Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

### **C. Conclusie**

*Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich tevens beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waardoor hij het mandaatgebied van UNRWA diende te verlaten. Hij vreest met name gedood te worden door N.M. omdat hij getuige was van de moord door deze laatste en zijn handlanger op A.A.-B.. Verzoeker benadrukt dat de moord op A.A.-B. wordt bewezen aan de hand van schriftelijke verklaringen en het videofragment, dat afkomstig is van een nabijgelegen bewakingscamera. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geheel ten onrechte stelt dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn met de video. Zo is het volgens verzoeker onjuist dat er talloze getuigen waren van de moord. Immers, uit de videobeelden blijkt dat geen van de voetgangers in de hoofdweg effectief getuige was van de moord, maar dat zij op het ogenblik van de moord gewoon nietsvermoedend wandelden in de hoofdweg. Zij werden zich pas bewust werden van de feiten nadat het schot reeds afgevuurd was en de daders waren gevlucht. Verzoeker was daarentegen in de zijstraat van waaruit de moord plaatsvond en kon op deze wijze de feiten zelf zien gebeuren. Zijn verklaringen zijn bijgevolg correct. Ook ten onrechte stelt het Commissariaat-generaal dat er maar één dader te zien zou zijn op het videofragment. Verzoeker wijst erop dat hij reeds tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat er twee daders waren, waarvan één wegluchtte via de hoofdweg en één via het zijstraatje zelf. Dat dit niet te zien is op de beelden, vloeit volgens verzoeker voort uit het gegeven dat vanuit de positie van de camera niet te zien is wat er zich afspeelde in het zijstraatje. Het is naar het oordeel van verzoeker evenmin onwaarschijnlijk dat de daders hem op het ogenblik van de feiten niet hebben gedood. Uit de videobeelden blijkt immers dat op een paar seconden tijd de man vermoord was en de daders gevlucht waren. De daders gingen zo snel te werk teneinde zichzelf in veiligheid te brengen. Als zij de omstaanders zouden hebben trachten aanvallen of doden zouden zij mogelijks zelf gevat zijn of achtervolgd zijn door leden van de groepering waartoe het slachtoffer behoorde. Dit geldt zeker nu de moord gebeurde overdag op een openbare plaats, waar de moordenaars gemakkelijk konden overmeesterd worden door andere (gewapende) mannen. Het is bijgevolg niet onwaarschijnlijk dat de moordenaars verkozen om onmiddellijk na de feiten de vlucht te nemen in plaats van verzoeker (die trouwens wegliep) te doden. Verzoeker voegt een uittreksel uit de videobeelden toe, waarbij eerst de moord te zien is bovenaan (het wapen is te zien vanuit de zijstraat) en waarbij vervolgens één van de wegluchtende moordenaars te zien is.

Verzoeker voegt hieraan toe dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien ten onrechte stelt dat hij niets te vrezen heeft omdat hij gedurende de periode van 1 jaar en 9 maanden niet zou zijn aangevallen. Verzoeker herhaalt dat zijn familie hem mogelijks niet op de hoogte heeft gebracht van alle incidenten teneinde hem niet te verontrusten. Maar bovenal blijkt uit de feiten



zelf dat hij wel degelijk nog steeds te vrezen had voor zijn leven. Verzoeker benadrukt dat hij gedurende een periode van 1 jaar en 9 maanden ondergedoken leefde. Van zodra hij zich opnieuw in het openbaar begaf, kwam hij één van de daders toevallig tegen op straat en werd hij door deze aangevallen. Verzoeker vreesde naar eigen zeggen niet zozeer een gerichte aanval op zijn woning, doch wel een toevallige ontmoeting met de desbetreffende dader en de gevolgen hiervan. Het gegeven dat hij gedurende een periode van 1 jaar en 9 maanden niet zou zijn aangevallen bewijst dienvolgens niet dat hij geen vrees meer diende te koesteren voor zijn leven, aldus verzoeker.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat een situatie van algemeen geweld hem verhindert om terug te keren naar het kamp. Hij licht toe dat uit de meeste recente rapporten blijkt dat er nog steeds gewapend geweld is het kamp, dat leidde tot de onderbreking van de diensten van UNRWA. Hij citeert in dit verband passages uit het artikel *"Cautious Calm in Ain el-Hilweh after Armed Groups Trade Fire"* van Naharet Newsdesk van 14 maart 2019, uit het artikel *"One shot and another stabbed with a knife in Ain al Hilweh"* van The Daily Star van 29 november 2018, uit het *"Report by the UN Secretary-General on developments since 13 July 2018 (security situation; disarming armed groups; political stability; other topics)"* van de VN Veiligheidsraad van 15 november 2018, uit de Briefing Notes *"Libanon, Sicherheitslage in Ain al-Hilweh"* van Gruppe 22 - Informationszentrum Asyl und Migration van september 2018 en uit het artikel *"The reactions of the murder of Saadi paralyzed Ein al-Hilweh"* van 18 september 2018. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij woonachtig was nabij de Al-Nour moskee in de Al Manshia wijk. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij aangaf dat deze wijk niet veilig was daar de moskee meermaals het voorwerp uitmaakte van aanslagen of gewapende incidenten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt naar mening van verzoeker dan ook ten onrechte dat het kamp veilig is.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat hij zich bij een terugkeer niet langer onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen. Naast het gegeven dat de onveiligheid in het kamp tot onderbrekingen leidt van de diensten van UNRWA, is UNRWA volgens verzoeker niet meer in staat om haar mandaat naar behoren uit te oefenen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen baseert zich in de bestreden beslissing op de COI Focus *"Palestinian Territories, Lebanon, UNRWA Financial Crisis and impact on its programmes"* van november 2018 doch uit dit rapport kan geenszins worden afgeleid dat UNRWA de ergste financiële crisis in haar 70-jarige bestaan overkomen zou hebben, aldus verzoeker, die erop wijst dat UNRWA in februari 2019 verklaarde dat het gat dat werd geslagen door de stopzetting door Washington werd dicht gemaakt door financieringen van andere schenkers zoals de landen van de Arabisch Golf en de EU, dat UNRWA hoopt dat deze financieringen zullen behouden blijven in 2019 zodat hun belangrijk werk inzake onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheid en noodhulp voor meer dan 5.4 miljoen vluchtelingen in de regio kan worden verdergezet, dat het echter geenszins gegarandeerd is dat elke schenker in 2019 hetzelfde bedrag zal geven en dat UNRWA's financiële situatie fragiel blijft. Maar bovenal rapporteert de lokale media dat UNRWA manifest tekort schiet aan haar hulpverplichting. In december 2018 wordt de dood gemeld van M.W., een kindje van 3 jaar oud dat gestorven is voor een Libanees ziekenhuis omdat UNRWA slechts 50% van de medische kosten vergoedde en de ouders over geen geld beschikten om het te verzorgen. Bijgevolg werd de levensnoodzakelijke behandeling geweigerd in het ziekenhuis (zie stuk 3). Verzoeker verwijst verder ook naar het rapport *"The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon"* van UNHCR van februari 2016, naar informatie van Cedoca en naar het artikel *"Palestinians in Lebanon continue protests over UNRWA's health care cuts"* van Maannews van 7 mei 2016 en voert aan dat de ontoereikende hulp van UNRWA tot gevolg had dat hij en zijn gezin financiële schulden dienden te maken. Hij en zijn gezinsleden kregen geen financiële steun van UNRWA en er werd dermate slechte medische bijstand verleend dat het gezin diende te lenen om medische kosten te betalen. Verzoeker voert nog aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij zou kunnen genieten van de financiële ondersteuning van zijn ooms in Denemarken en Zweden. Voormelde ooms hebben het gezin volgens verzoeker nooit eerder ondersteund om te voorzien in hun dagelijkse behoeften, zelfs niet bij de operatie van zijn gehandicapte zus, waarvoor zij dienden te lenen. Deze ooms dienden reeds de financiële uitgaven van de grootmoeder te dragen en konden uitsluitend tussenkomen om een deel van zijn reis te financieren, aldus nog verzoeker.

In een vierde en laatste onderdeel voert verzoeker aan dat hij niet langer kan genieten van daadwerkelijke bijstand van UNRWA indien hij zou worden geacht zich te vestigen buiten het kamp. Hij citeert te dezen uit het Fact-Finding Mission Report *"Syrian and Palestinian (in Lebanon and exiting Syria) refugees in Lebanon"* van Finnish Immigration Service van 19 september 2016, waarin wordt gesteld dat de afstand tot de diensten van UNRWA te lang kan zijn als mensen verhuizen uit de kampen, alsook uit *"Investigating Grey Areas: access to basic urban services in adjacent areas of*

*Palestinian refugee camps in Libanon*" van UNDP uit 2011 en uit het verslag *"Ain El Helwe Profile"* van UNHCR uit 2017, waaruit blijkt dat Palestijnen die wonen in de informele Palestijnse omringende gebieden geen toegang hebben tot basis stedelijke diensten (water, elektriciteit, riolering, wegen en afvalbeheer) noch van de overheid noch van UNRWA, dat er evenmin overheidsmaatregelen zijn om de toegang ertoe te verbeteren en dat de scholen van UNRWA, de centra voor basisgezondheidszorg en de centra voor voedsel en financiële steun enkel beschikbaar zijn in het kamp. Aldus staat het volgens verzoeker vast dat hij buiten het kamp geen toegang heeft tot de vereiste hulp van UNRWA.

Tot slot voert verzoeker aan dat Palestijnse vluchtelingen op een mensonwaardige manier worden behandeld in Libanon en aldus niet geacht kunnen worden daar te verblijven. Zo hebben Palestijnse vluchtelingen geen recht op toegang tot de Libanese publieke gezondheidszorg, geen recht op toegang tot Libanese publieke scholen, geen recht op toegang tot het merendeel van de Libanese beroepen en de ambtenarij en geen recht op eigendom. Dit komt volgens verzoeker neer op een onmenselijke en vernederende behandeling door Libanon, en geeft aanleiding tot de toekenning van de vluchtelingenstatus onder artikel 1D §2. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker opnieuw uit *Investigating Grey Areas: access to basic urban services in adjacent areas of Palestinian refugee camps in Libanon*" van UNDP uit 2011, uit het rapport *"The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon"* van UNHCR van februari 2016 en uit het rapport *"Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon"* uit 2016. Hij wijst er ook op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf ook verklaarde niet te kunnen overleven buiten het kamp.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: krantenartikelen UNRWA.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende met nieuwe elementen neer waarin hij aanvoert dat een situatie van algemeen geweld hem verhindert om terug te keren naar het kamp. Hij licht toe dat uit de meeste recente rapporten blijkt dat er nog steeds gewapend geweld is het kamp, dat leidde tot de onderbreking van de diensten van UNRWA. Hij citeert in dit verband passages uit het artikel *"Cautious Calm in Ain el-Hilweh after Armed Groups Trade Fire"* van Naharet Newsdesk van 14 maart 2019, uit het artikel *"One shot and another stabbed with a knife in Ain al Hilweh"* van The Daily Star van 29 november 2018, uit het *"Report by the UN Secretary-General on developments since 13 July 2018 (security situation; disarming armed groups; political stability; other topics)"* van de VN Veiligheidsraad van 15 november 2018, uit de Briefing Notes *"Libanon, Sicherheitslage in Ain al-Hilweh"* van Gruppe 22 - Informationszentrum Asyl und Migration van september 2018 en uit het artikel *"The reactions of the murder of Saadi paralyzed Ein al-Hilweh"* van 18 september 2018. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij woonachtig was nabij de Al-Nour moskee in de Al Manshia wijk. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij aangaf dat deze wijk niet veilig was daar de moskee meermaals het voorwerp uitmaakte van aanslagen of gewapende incidenten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt naar mening van verzoeker dan ook ten onrechte dat het kamp veilig is. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee louter een gedeelte uit zijn verzoekschrift herneemt en dus geen nieuwe elementen in de zin van voornoemd artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bijbrengt. In de inventaris bij de aanvullende nota wordt nog melding gemaakt van 'attest en foto's van de aanval op verzoekers vader' en 'bewijzen dat het om verzoekers vader gaat (familiefoto's en identiteitskaarten van zijn vader en moeder)' doch de Raad dient vast te stellen dat geen dergelijke documenten aan de aanvullende nota werden gevoegd. Aangezien de aanvullende nota aldus geen 'nieuwe elementen' in de zin van voornoemd artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bevat, wordt deze uit de debatten geweerd.

2.2.2. Op 3 juli 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *"Libanon – Veiligheidssituatie update"* van 14 mei 2019.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten geen bewijs vormen van de door hem aangehaalde asielmotieven, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact

van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNWRA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hij dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt en uit zijn verklaringen blijkt dat de situatie van zijn familie behoorlijk is en dat hij in Libanon over een degelijk familiaal netwerk beschikt waar hij bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen, zoals wordt toegelicht en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 februari 2019 (CG nr. 1818138), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

*“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.*

*Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.*

*Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”*

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.” In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.*

2.11.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing vooreerst het volgende wordt overwogen: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend is. U beweert dat u gevisieerd wordt door N.(...) M.(...) omdat u hem herkend had als één van de moordenaars van A.(...) A.(...)-B.(...) en u ontdekt had dat hij een spion was voor Jund Al-Sham. Omdat N.(...) schrik had dat u dit zou doorvertellen en anderen hem in dat geval zouden kunnen vermoorden, zou N.(...) u willen vermoorden (CGVS, p. 15-17 en 19-20). In dat opzicht is het echter hoogst opmerkelijk dat N.(...) op het moment dat u hem herkende, nl. op het moment van de moord op A.(...) A.(...)-B.(...), enkel zijn wapen op u richtte en u vervolgens zomaar liet gaan (CGVS, p. 15-17). Indien N.(...) u daadwerkelijk had willen vermoorden omdat u hem had herkend bij de moord op A.(...) A.(...)-B.(...), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij u zou doden op het moment dat u hem herkende en hij hier de kans toe had. Hij deinsde er klaarblijkelijk niet voor terug om iemand om het leven te brengen. Hiernaast haalt u aan dat u na bovenstaand incident gedurende een periode van één jaar en negen maanden diende onder te duiken uit schrik voor wraakacties van N.(...) M.(...). Gedurende deze periode van één jaar en negen maanden zou er niets meer gebeurd zijn en hoorde u ook niets meer van N.(...) M.(...). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat N.(...) M.(...), noch een van zijn aanhangers, op geen enkel moment naar u is komen zoeken bij de woning van uw ouders, waar u zelf verbleef voor de door u aangehaalde problemen, of bij de woning van uw grootvader. Twee weken na uw terugkeer naar Ein El-Hilweh, in mei 2018, zou u echter opnieuw zijn aangevallen door N.(...) M.(...) (CGVS, p. 8 en 18-20). Niet alleen is het volstrekt onduidelijk waarom, het is ook zeer onwaarschijnlijk dat uw belagers u na het incident van 19 juli 2016 u gedurende een periode van één jaar en negen maanden met rust zouden laten indien zij u daadwerkelijk zouden viseren om dan plost in mei 2018 toch iets te ondernemen. Logischerwijze kan worden gesteld dat indien N.(...) M.(...) daadwerkelijk wraak op u zou willen nemen en u zou willen*

*vermoorden omdat u hem herkend had bij de moord op A.(...) A.(...)-B.(...), hij of zijn aanhangers naar uw woonplaats of naar de woonplaats van uw familieleden gekomen zou zijn om u te bedreigen of te vermoorden. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop van de feiten tast op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan."*

Verzoeker brengt hier tegen in: *"Het is evenmin onwaarschijnlijk dat de daders op het ogenblik van de feiten verzoeker niet hebben gedood. Uit de videobeelden blijkt dat op een paar seconden tijd de man vermoord was en de daders gevlucht waren. De daders gingen zo snel te werk teneinde zichzelf in veiligheid te brengen. Als zij de omstaanders zouden hebben trachten aanvallen of doden zouden zij mogelijks zelf gevat zijn of achtervolgd zijn door leden van de groepering waartoe het slachtoffer behoorde. Dit geldt zeker nu de moord gebeurde overdag op een openbare plaats, waar de moordenaars gemakkelijk konden overmeesterd worden door andere (gewapende) mannen. Het is bijgevolg niet onwaarschijnlijk dat de moordenaars verkozen om onmiddellijk na de feiten de vlucht te nemen in plaats van verzoeker (die trouwens wegliep) te doden.*

*Verzoeker voegt een uittreksel uit de videobeelden toe, waarbij eerst de moord te zien is bovenaan (het wapen is te zien vanuit de zijstraat) en waarbij vervolgens één van de wegvlochtende moordenaars te zien is (...)*

*Bovendien stelt het CGVS ten onrechte dat verzoeker niets te vrezen heeft omdat hij gedurende de periode van 1 jaar en 9 maanden niet zou zijn aangevallen. Verzoeker verklaarde dat zijn familie hem mogelijks niet op de hoogte heeft gebracht van alle incidenten teneinde hem niet te verontrusten. Maar bovenal blijkt uit de feiten zelf dat verzoeker weldegelijk nog steeds te vrezen had voor zijn leven. Verzoeker leefde gedurende een periode van 1 jaar en 9 maanden ondergedoken. Van zodra hij zich opnieuw in het openbaar begaf, kwam hij één van de daders toevallig tegen op straat en werd hij door deze aangevallen. Verzoeker vreesde niet zozeer een gerichte aanval op zijn woning, doch wel een toevallige ontmoeting met de desbetreffende dader en de gevolgen hiervan. Het gegeven dat hij gedurende een periode van 1 jaar en 9 maanden niet zou zijn aangevallen bewijst dienvolgens niet dat verzoeker geen vrees meer diende te koesteren voor zijn leven."*

Hij komt hiermee in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, ongefundeerde hypothesen en vermoedens en speculaties van zijnenwege, en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er echter geenszins in slaagt de Raad te overtuigen.

De Raad leest in verzoekers verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken: *"(...) Ik heb geen problemen met A.(...) F.(...), maar met N.(...) M.(...). Ik had hem herkend, hij zat achteraan op de brommer. Toen ik hem herkende, heeft hij getracht om mij dood te schieten. Misschien probeerde hij mij ook gewoon bang te maken, ik weet het niet."* (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, vraag 3.5.). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker: *"(...) Toen N.(...) gezien had dat ik in de winkel was, was hij verbaasd, gechoqueerd en had hij zijn pistool gericht op mij en had hij proberen schieten. Ik weet niet precies wat zijn bedoeling was, of het een manier van bedreiging was of gewoon om mij bang te maken."* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat N.M. reeds zijn wapen op hem had gericht. Het vergde dan ook niet meer dan een fractie van een seconde om ook effectief de trekker over te halen. Dat N.M. niet de tijd zou hebben gehad om verzoeker ter plaatse te vermoorden, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, kan aldus niet in redelijkheid worden volgehouden. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud overigens geconfronteerd met de weinig logische gang van zaken: ***"Maar in de logica van wat u nu zegt is het toch raar dat N.(...) enkel zijn pistool op u gericht had en toen niet geschoten had. Indien N.(...) u daadwerkelijk had willen vermoorden, zou hij dat toch al gedaan hebben op het moment dat hij daartoe de kans toe had?"***, waarop verzoeker repliceerde: *"Ik weet niet waarom hij dat gedaan had. Ik weet niet waarom hij niet geschoten had, dat weet ik niet."* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Ook uit deze verklaringen blijkt aldus dat N.M. wel degelijk de tijd én de mogelijkheid had om verzoeker ter plaatse te vermoorden maar dat hij dit om een onduidelijke reden niet heeft gedaan. Dat de daders hiermee zichzelf mogelijks in gevaar konden brengen, zoals nog wordt geopperd in het verzoekschrift, overtuigt evenmin. Het is de Raad immers volstrekt onduidelijk hoe het lossen van één extra schot de kans zou vergroten dat de moordenaars zouden overmeesterd worden door andere (gewapende) mannen of dat zij zelf gevat of achtervolgd zouden worden door leden van de groepering waartoe het slachtoffer behoorde. Dit klemt des te meer daar de daders blijkens verzoekers verklaringen op een motorfiets reden en zij dus quasi onmiddellijk de plaats van de aanslag konden ontvluchten.

Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat N.M., die hem naar eigen zeggen wil vermoorden omdat verzoeker hem had herkend bij de moord op A.A.-B., na voormeld incident bijna twee jaar lang niets heeft ondernomen om verzoeker op te sporen. Verzoeker verklaarde stellig dat N.M. hem “*zeker niet*” is komen zoeken bij zijn grootvader, noch bij de woning van zijn ouders (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Indien N.M., over wie verzoeker verklaarde “*Mensen vermoorden is voor hen makkelijker dan water drinken*” (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), verzoeker daadwerkelijk naar het leven zou staan, kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij de zaak niet bijna twee jaar op zijn beloop zou laten. Dat verzoekers familie hem mogelijks niet op de hoogte heeft gebracht van alle incidenten teneinde hem niet te verontrusten, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan niet in redelijkheid worden aangenomen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na de moordaanslag waarvan hij getuige was eerst negen maanden bij zijn grootvader in het kamp heeft gewoond. Verzoeker verklaarde dat zijn grootvader hem al die tijd het huis niet liet verlaten. Na negen maanden besloot verzoekers grootvader om hem naar een gebouw net buiten het vluchtelingenkamp te sturen. Verzoeker heeft hier naar eigen zeggen meer dan een jaar verbleven alvorens zijn grootvader aangaf dat het veilig was om naar huis terug te keren (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Er kan niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekers grootvader hem dergelijke veiligheidsmaatregelen zou opleggen maar hem niet zou vertellen waarom dit nodig was. Dat er zich in de periode dat hij ondergedoken leefde mogelijks incidenten hebben voorgedaan waarvan verzoeker niet op de hoogte is, overtuigt dan ook allerminst. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande bovendien nog terecht het volgende overwogen: “*Hiernaast is het volstrekt onduidelijk waarom u na de moord op A.(...) A.(...)-B.(...) dd. 19 juli 2016 voor een periode van één jaar en negen maanden besloot onder te duiken. Uit uw verklaringen blijkt immers enkel dat N.(...) M.(...) u gezien had bij de moord op A.(...) A.(...)-B.(...) en dat hij zijn wapen op u gericht had, maar hij hier verder geen gevolg aan gegeven had en hij ook geen bijkomende bedreigingen geuit had (CGVS, p. 15-18). Hoewel het nog enigszins te begrijpen valt dat u uit schrik enkele dagen zou onderduiken, is het volstrekt onbegrijpelijk waarom u gedurende een periode van negen maanden bij uw grootvader diende onder te duiken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er na het incident van 19 juli 2016 tot mei 2018 niets meer gebeurd was, zo zou u in het jaar en negen maanden dat u ondergedoken bleef niets meer gebeurd zijn. Daarenboven blijkt ook dat N.(...) M.(...) zelfs niet naar u op zoek is gegaan bij de woning van uw ouders of van uw grootvader (CGVS, p. 17). In dat opzicht is het hoogst bevreemdend dat u besloot gedurende een periode van één jaar en negen maanden besloot onder te duiken. Daarenboven blijkt u niet te weten waarom u na negen maanden het huis van uw grootvader diende te verlaten om in een onafgewerkte woning buiten het vluchtelingenkamp in Ein El-Hilweh te gaan onderduiken. Evenmin weet u hoe of waarom men na één jaar en negen maanden tot het besluit was gekomen dat uw problemen opgelost waren en u kon terugkeren naar uw woning Ein El-Hilweh. U weet enkel te zeggen dat ‘anderen’ tegen uw grootvader gezegd hadden dat uw probleem opgelost was, maar slaagt er niet in te verduidelijken wie die ‘anderen’ zijn en op basis waarvan zij tot die conclusie gekomen waren (CGVS, p. 19). Dergelijke vage en ontoereikende verklaringen kunnen allesbehalve overtuigen en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u weet waarom u dient onder te duiken, waarom u van onderduikadres dient te veranderen en welke gebeurtenissen ertoe geleid hebben dat uw familie tot de conclusie gekomen was dat uw problemen opgelost waren.*” Dat N.M. al deze tijd geen actie heeft ondernomen en verzoeker en zijn familie met rust heeft gelaten, doet naar het oordeel van de Raad niet alleen afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker gevreesde wraakacties van N.M., bovendien is het de Raad volstrekt onduidelijk waarom verzoeker bij zijn terugkeer naar het kamp, bijna twee jaar na het incident van 19 juli 2016, wél door N.M. zou zijn aangevallen. Dit klemt des te meer daar het op dat ogenblik immers reeds duidelijk was gebleken dat verzoeker de betrokkenheid van N.M. bij de moord op A.A.-B. en het feit dat hij een spion was voor Jund Al-Sham niet had verraden en dat N.M. van verzoeker aldus niets te vrezen had. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom men verzoeker al die tijd ongemoeid laat, om dat plots in mei 2018 toch tegen hem iets te ondernemen. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de door verzoeker geschetste gang van zaken elke geloofwaardigheid ontbeert. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.11.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: “*Hiernaast dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met het door u voorgelegde videofragment van de moord op A.(...) A.(...)-B.(...). Zo dient er vastgesteld te worden dat in het door u voorgelegde videofragment, waarin op de achtergrond de moord te zien valt, er maar één dader en ook maar één wegvlochtende persoon op een motor gezien kan worden. In dat opzicht is het echter hoogst eigenaardig dat u beweert dat A.(...) A.(...)-B.(...) vermoord werd door twee mannen op*

een motor, met name A.(...) F.(...) en N.(...) M.(...), en u door een van hen geïdende wordt omdat u hem herkend had (CGVS, p. 15-16). Daarenboven beweert u dat u de enige getuige was die de daders van de moord goed kon herkennen, terwijl uit het door u voorgelegde videofragment blijkt dat er op het moment van de moord verschillende personen op straat waren en verschillende mensen de daders konden zien en misschien wel herkennen. Uw bewering dat u de enige zou zijn die hem goed had kunnen zien, kan op basis van dit videofragment bijgevolg geenszins overtuigen (CGVS, p. 17). De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met het door u voorgelegde videofragment doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker tracht deze vaststellingen en overwegingen te ontcrachten, stellende dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat er twee daders waren, waarvan er één wegluchtte via de hoofdweg en één via het zijstraatje. Deze stelling vindt echter geen steun in het administratief dossier. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud: “(...) er kwamen twee mannen op een motor. Eentje is bekend, zijn naam is A.(...) F.(...) en zijn gezicht was zichtbaar. De tweede was gemaskerd of had met een doek zijn gezicht verborgen. Een van de twee wou de eigenaar van die koffieshop vermoorden. A.(...) F.(...) is overal bekend in het kamp, dat hij mensen vermoord en niemand iets tegen hem doet of dat hij nooit opgepakt wordt. Mijn probleem begon met N.(...) M.(...), de tweede persoon die gemaskerd was. Het was gewoon met een hoofddoek gemaskerd. (...) Toen N.(...) gezien had dat ik in de winkel was, was hij verbaasd, gechoqueerd en had hij zijn pistool gericht op mij en had hij proberen schieten. Ik weet niet precies wat zijn bedoeling was, of het een manier van bedreiging was of gewoon om mij bang te maken. Hij kwam van een heel klein straatje en achteraf keerde hij via hetzelfde kleine straatje terug. Hij gebruikte zijn hoofddoek om zijn gezicht te verbergen, maar toen hij vertrok van die straat deed hij die hoofddoek af van zijn gezicht. (...)” (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Ook tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat een van de daders, A.F. een bekende was, dat iedereen wist wie hij was, dat hij behoort tot Jund Al-Sham, dat zij een wijk binnen het kamp hebben en deze wijk enkel verlaten om mensen te doden en dat de tweede dader, N.M., gemaskerd was. Uit verzoekers verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken komt duidelijk naar voren dat beide daders op één motorfiets zaten. N.M., die verzoeker stelt te vrezen in geval van terugkeer naar Ayn al-Hilwah, “zat achteraan op de brommer” (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, vraag 3.5.). Nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat de daders zich na de moord hebben opgesplitst en elk via een andere weg zijn ontsnapt, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. Bovendien, zelfs in de versie van de feiten zoals deze in het verzoekschrift worden uiteengezet, blijken verzoekers verklaringen nog steeds in strijd met het voorgelegde videofragment, waarop te zien is dat één gemaskerde man op een motor vanuit het zijstraatje de moord pleegt en vervolgens via de hoofdstraat weg rijdt. Nochtans was volgens verzoekers verklaringen N.M. de gemaskerde dader en vluchtte hij weg via hetzelfde kleine straatje vanwaar hij gekomen was (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15 en p. 17). Het gezicht van de andere dader was volgens verzoeker zichtbaar zodat het in zijn versie van de feiten niet deze persoon kan zijn die op de video te zien is, op een motorfiets via de hoofdstraat de plaats delict verlatend. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoeker er met de uiteenzetting in het verzoekschrift niet in slaagt zijn geloofwaardigheid te herstellen doch integendeel zijn geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

Verzoeker betoogt daarnaast dat het onjuist is waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er talloze getuigen waren van de moord. Uit de videobeelden blijkt volgens verzoeker dat geen van de voetgangers in de hoofdweg effectief getuige was van de moord, maar dat zij op het ogenblik van de moord gewoon nietsvermoedend wandelden in de hoofdweg. Zij werden zich pas bewust van de feiten nadat het schot reeds afgevuurd was en de daders waren gevlucht, aldus verzoeker, die stelt dat hijzelf daarentegen in de zijstraat was van waaruit de moord plaatsvond en op deze wijze de feiten zelf kon zien gebeuren. Opnieuw kan verzoeker niet worden gevolgd. Immers, uit het voorgelegde videofragment blijkt dat twee personen in de hoofdstraat de moord voor hun ogen zagen gebeuren en dat meerdere mensen in de hoofdstraat, nadat zij opgeschrikt werden door de schoten, de dader aan hen zagen passeren toen hij na de moord op zijn motorfiets via de hoofdstraat weg reed. Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat zijn verklaringen als zou hij de enige zijn die de dader goed kon zien, correct zijn.

De vaststelling dat verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van het door hem voorgelegde videofragment doet naar het oordeel van de Raad finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.



2.11.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar nog terecht het volgende wordt overwogen: *“Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie na mei 2018 niets meer hoorden van de personen die u bedreigden. Hoewel u hierbij aangeeft dat er mogelijks wel iets gebeurd is maar uw familie u hier niet over ingelicht heeft om u niet ongerust te maken, is dit louter een veronderstelling van uwentwege die u verder op geen enkele manier kan staven. Daarenboven is het hoogst onwaarschijnlijk dat uw ouders u ook na uw vertrek uit Libanon niet ingelicht zouden hebben over eventuele bijkomende incidenten (CGVS, p. 20). Dat uw belagers ondanks uw beweerde vrees voor vervolging na mei 2018 geen pogingen meer ondernomen hebben om bedreigingen aan uw adres te uiten - eventueel via andere familieleden - relateert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.”* Ook deze vaststellingen en overwegingen, die bijdragen aan verzoekers algehele ongeloofwaardigheid, worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11.4. De door verzoeker neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beoordeling van de geloofwaardigheid. Verzoekers Palestijnse identiteitskaart, zijn diploma, de kopie van de eerste pagina van zijn paspoort, UNRWA-kaart en geboorteakte, en de kopie van de geboorteakte en gehandicaptenkaart van zijn zus, tonen slechts zijn identiteit, herkomst, studies, UNRWA-registratie en de handicap van zijn zus aan, elementen welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft de link naar een YouTube-fragment betreffende de aanslag, wijst de Raad er op dat deze video hoogstens aantoont dat er iemand werd neergeschoten, doch vormt deze geenszins een bewijs van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, in het bijzonder van de door hem aangehaalde problemen met N.M., volgens verzoeker een van de daders van de aanslag. Het document van de 'Lujna Al-Shaabia Al-Falestina' werd na verzoekers vertrek uit Libanon op vraag van zijn familie opgesteld en vertoont dus een zeer gesolliciteerd karakter. Bovendien betreft het een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Een dergelijk document kan dan ook niet opwegen tegen hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven en kan dienvolgens niet worden aanvaard als bewijs van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. De foto's van Ayn al-Hilwah, blijkens verzoekers verklaringen foto's van zaken die vernield werden door de laatste gevechten in het kamp, foto's van het huis van een buurman en een foto van zijn straat in het kamp (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) en de artikels met betrekking tot een aanslag in Ayn al-Hilwah hebben enkel betrekking op de algemene (veiligheids)situatie in het vluchtelingenkamp en vormen evenmin een bewijs voor de door verzoeker aangehaalde problemen met N.M..

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit voornoemde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en

verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah, naar het feit dat geweld in het kamp in het verleden heeft geleid tot de onderbrekingen van de diensten van UNRWA en naar de budgettaire tekorten en de fragiele financiële situatie van UNRWA, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat UNRWA manifest tekort schiet aan haar hulpverplichting, dat de ontoereikende hulp van UNRWA tot gevolg had dat hij en zijn gezin financiële schulden dienden te maken, dat hij en zijn gezinsleden geen financiële steun kregen van UNRWA en er dermate slechte medische bijstand werd verleend dat het gezin diende te lenen om medische kosten te betalen, wijst de Raad erop dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. In zoverre verzoeker aan het verzoekschrift nog stukken voegt, in de inventaris omschreven als "*krantenartikels UNWRA*", wijst de Raad erop dat deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RVV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah verbleef en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar algemene situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, naar de impact van de toestroom van Syrische vluchtelingen op de situatie in Libanon en naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven, slaagt verzoeker er dan ook niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad erkent voorts dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Ayn al-Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: "*Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts bent u tot het derde middelbaar naar school kunnen gaan en heeft u nadien aan een instituut nog een bijkomende kappersopleiding kunnen volgen. Hiernaast heeft u in Libanon reeds doorheen de jaren professionele ervaring kunnen opdoen als kapper (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog gekeken worden naar uw netwerk, zo verblijven*

zowel uw ouders als zussen momenteel nog steeds in Libanon, met name in Ein El-Hilweh. Uw ouders en zussen B.(...) en A.(...), wonen bovendien in hetzelfde gebouw, een gebouw van drie verdiepingen dat eigendom is van de familie en waarvan uw ouders één verdieping bezetten (CGVS, p. 6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon ook in uw ouderlijk huis (...) in Ein El-Hilweh onderdak zou kunnen vinden. Daarenboven heeft uw vader een mini-Van en vervoert hij daarmee kinderen en andere passagiers, een job waarmee hij voldoende verdient om rond te komen (CGVS, p. 5). Bovendien blijkt dat jullie elkaar binnen de familie ook helpen en ondersteunen, zo hebben uw ooms in Denemarken en Zweden u bijvoorbeeld financieel ondersteund bij uw vertrek uit Libanon (CGVS, p. 6). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Libanon over een degelijk familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen." Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Immers, dat verzoeker en zijn gezin financiële schulden dienden te maken om de medische kosten van zijn zus te betalen, dient danig te worden gerelativeerd. Verzoeker verklaarde over zijn zus weliswaar: "(...) zij is geboren met het gehemelte van haar plafond dat open is. We hebben haar laten behandelen,  $\frac{3}{4}$  van de behandeling was op onze kosten. En leningen van hier en daar. Haar operatie kostte een enorm bedrag. (...)" doch uit verzoekers verklaringen blijkt daarnaast dat hij zijn familie en zijn zus financieel heeft geholpen en dat hij desondanks nog 2500 à 3000 dollar had gespaard, spaargeld dat bedoeld was om een eigen kapsalon te openen maar dat hij nu heeft gebruikt om zijn reis naar België te bekostigen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en p. 15). Dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen 400 à 500 dollar per maand verdiende als kapper, een bedrag dat hij omschrijft als "Normaal, gewoon" (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), er in slaagde om te sparen, toont alleszins aan dat hij en zijn gezin op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon niet dusdanig gebukt gingen onder financiële schulden als hij in het verzoekschrift wil laten uitschijnen. Over de huidige financiële situatie van zijn ouders verklaarde verzoeker overigens: "Wat voor werk doet uw vader? Hij heeft een vervoersmiddel, een mini-van, hij brengt kinderen naar school. Verdient uw vader daar genoeg mee om rond te komen? (...) Nu wel genoeg om rond te komen, hij vervoert nu niet alleen kinderen maar ook als er iets van de ene plaats naar de andere moet. Hij vervoert ook mensen met zijn minibus." (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker maakte op geen enkel ogenblik gewag van het feit dat het inkomen van zijn vader thans niet zou volstaan om de medische zorg voor zijn zus, waarover verzoeker verklaarde "wij doen alles zelf" (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) te bekostigen. Waar verzoeker voorts aanhaalt dat zijn ooms in Denemarken en Zweden zijn gezin nooit eerder hebben ondersteund om te voorzien in hun dagelijkse behoeften, zelfs niet bij de operatie van zijn gehandicapte zus, doet dit geen afbreuk aan het feit dat deze ooms blijkens verzoekers verklaringen sinds het overlijden van zijn grootvader zijn grootmoeder financieel ondersteunen en dat deze ooms bovendien 5500 à 6000 dollar hebben bijgedragen om verzoekers reis van Libanon naar België te betalen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en p. 15). Hieruit blijkt dat er wel degelijk een bereidheid is binnen verzoekers familie om elkaar te helpen indien nodig.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij niet langer kan genieten van de daadwerkelijke bijstand van UNRWA indien hij zou geacht worden om zich te vestigen buiten het kamp, kan vooreerst niet worden ingezien waarom verzoeker zou genoodzaakt zijn om zich in geval van terugkeer buiten Ayn al-Hilwah te vestigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, beschikt hij in het kamp immers over een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer kan op steunen tot wanneer hij in staat is om opnieuw in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker blijkens zijn verklaringen ruim een jaar lang buiten het kamp Ayn al-Hilwah heeft verbleven. Nergens uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt overigens dat de UNRWA bijstand in Libanon zou beperkt zijn tot de vluchtelingenkampen. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie, waaruit enkel kan worden afgeleid dat de personen die wonen in de informele Palestijnse gebieden rond de vluchtelingenkampen geen toegang hebben tot basis stedelijke diensten (water, elektriciteit, riolering, wegen en afvalbeheer), noch van de overheid, noch van UNRWA, dat Palestijnse kinderen uit deze omliggende gebieden naar de scholen in het kamp kunnen gaan en dat Palestijnse vluchtelingen uit de gebieden naast de kampen toegang hebben tot de gezondheidscentra en hulpcentra in het kamp. Hieruit kan echter geenszins worden geconcludeerd dat UNRWA-bijstand in de Libanese steden zoals Saida, waar verzoeker blijkens de door hem voorgelegde UNRWA overigens geregistreerd is, niet beschikbaar zou zijn. Zelfs zo verzoeker zou worden gevolgd in zijn stelling dat hij buiten het kamp geen toegang heeft tot de vereiste hulp van UNRWA, wijst de Raad erop dat verzoeker blijkens zijn verklaringen voor zijn komst naar België verbleef net buiten het vluchtelingenkamp (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). In

zoverre verzoeker betoogt dat hij niet kan terugkeren naar het kamp omwille van een situatie van algemeen geweld in het kamp, benadrukt de Raad dat de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah reeds sinds 2018 fundamenteel gewijzigd is zoals blijkt uit hetgeen onder punt 2.14. wordt uiteengezet. Dat er zich ook in 2018 en 2019 nog een aantal veiligheidsincidenten hebben voorgedaan, zoals blijkt uit de door verzoeker aangehaalde informatie, wijst er geenszins op dat er in Ayn al-Hilwah actueel een situatie van algemeen geweld bestaat. Zoals uiteengezet onder punt 2.11.1. tot 2.11.3. slaagt verzoeker er bovendien niet in aannemelijk te maken dat hij in Ayn al-Hilwah het risico loopt te worden gedood omdat hij getuige was van een moord. De Raad ziet dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon zou verstoken blijven van bijstand door UNRWA indien hij hieraan nood zou hebben. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat de UNRWA bijstand in zijn hoofde beperkt was tot onderwijs en beperkte medische hulp en dat zijn familie voor het overige nooit hulp heeft gekregen van UNRWA (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah, naar de budgettaire tekorten van UNRWA, naar de algemene levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon en naar de invloed van de influx van Syrische vluchtelingen op de situatie in de vluchtelingenkampen evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie het kamp actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef. De Raad verwijst in dit verband tevens naar het hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.14..

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Daarnaast benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Hij haalde slechts op algemene wijze aan dat Palestijnen in Libanon geen basisrechten hebben, dat het voor Palestijnen in Libanon verboden is om 72 beroepen uit te oefenen, dat het verboden is om zaken zoals meubels en bouw materiaal te leveren in het kamp en dat het voor hen verboden is "om naar ergens te gaan" (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Hij maakt met de algemene beschouwingen in het

verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon geen recht hebben op toegang tot de publieke gezondheidszorg, geen recht hebben op toegang tot publieke scholen, geen recht hebben op toegang tot verschillende beroepen en de ambtenarij en geen recht hebben op eigendom, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker brengt ook in het voorliggend verzoekschrift geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Mede gelet op het voorgaande, zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, wat overigens in het verzoekschrift niet wordt betwist.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie update*" van 14 mei 2019) dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese

geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al-Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat

burgers in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder. Immers, waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen en de door hem neergelegde foto's, onder meer van zaken die vernield werden door de laatste gevechten in het kamp, merkt de Raad op dat geenszins wordt betwist dat er in 2017 in Ayn al-Hilwah hevige gevechten hebben plaatsgevonden en dat hierbij zware wapens waaronder machinegeweren, mortieren en raketwerpers werden gebruikt, waardoor ook enorm veel schade werd aangericht aan gebouwen en infrastructuur. Zoals blijkt uit het voorgaande, was de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah echter anno 2018 reeds fundamenteel gewijzigd. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voorgaande analyse is gesteund niet correct zou zijn. Immers, waar hij in het verzoekschrift verwijst naar recente persartikels en rapporten waarin wordt bericht over de veiligheidssituatie in het kamp in 2018 en 2019, benadrukt de Raad dat in het voorgaande evenmin wordt betwist dat er zich ook in 2018 en 2019 nog een aantal veiligheidsincidenten en moorden hebben voorgedaan in het kamp. Hieruit kan echter geenszins blijken dat de actuele veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonst dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS